

Arrest

nr. 181 063 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 15 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 september 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 april 2016 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 augustus 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.04.2016 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 22.02.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven en haar fysieke integriteit indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij bedreigd wordt door haar vader en zijn familie, doch zij legt onvoldoende bewijs voor om deze bewering te staven. Ter staving legt betrokkene een attest voor vanwege de advocaat van haar moeder, Dr. [B.K.K.]. Echter, het gaat hier louter om een verklaring vanwege haar moeders advocaat die niet wordt gestaafd door officiële stukken die de beweringen ondersteunen. Deze verklaring opgesteld door haar moeders advocaat kan dan ook niet aanvaard worden gezien het feit dat deze verklaring niet gepaard gaat met bewijsstukken die de loutere bewering ondersteunen en gezien het gesolliciteerde karakter van de verklaring die in functie van betrokkene werd opgesteld. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van objectief bewijs te leveren. De loutere verklaring dat betrokkene vreest voor haar leven en haar fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij niemand meer heeft om op terug te vallen in haar land van herkomst. Zij verwijst hiervoor naar de verklaring opgesteld door haar moeders advocaat te Nepal, dr. [B.K.K.]. Echter, zoals reeds aangehaald gaat het hier om een loutere verklaring die niet gestaafd wordt met objectieve bewijsstukken die de loutere beweringen onderbouwen. Deze verklaring kan dan ook niet weerhouden worden daar het om een loutere verklaring gaat die bovendien een gesolliciteerd karakter heeft daar ze in functie van betrokkene werd opgesteld. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden, familie of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat de ouderlijke woning in Nepal door de aardbeving in april 2015 compleet vernield en onbewoonbaar werd. Ze haalt aan dat ze geen middelen heeft om een nieuw huis te bouwen of zich van een nieuw onderkomen te voorzien. Bij een terugkeer naar Nepal zou ze letterlijk op straat komen te staan. Echter, het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden, kennissen of familie meer zou hebben in Nepal en waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Het staat betrokkene bovendien vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van

inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene op straat terecht zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, haar moeder en later zijzelf (als meerderjarige) hebben zich bewust genesteld in illegaal verblijf, enkel in de periode van 31.07.2015 tot 22.02.2016 kende betrokkene een legaal verblijf in het kader van haar asielpcedure. Betrokkene wist dat het om een precair verblijf ging in het kader van haar asielpcedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien werd haar op 29.02.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het feit dat zij hier reeds jaren naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft haar scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat haar verplichte scholing steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het haar moeder is die haar belangen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien is betrokkene niet langer leerplichtig daar ze meerderjarig is en toont ze niet aan dat ze momenteel nog steeds schoolloopt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij niet meer vertrouwd zou zijn met de taal en cultuur van Nepal en dat het bijzonder moeilijk zou zijn om haar opleiding daar voort te zetten. Vooreerst merken we op dat betrokkene niet aantoont dat ze nog steeds een opleiding volgt. Bovendien maakt betrokkene het niet aannemelijk dat zij niet meer vertrouwd zou zijn met de taal en cultuur van Nepal noch dat zij een zodanige taal- en cultuurachterstand zou hebben dat zij in Nepal niet meer zou kunnen aansluiten op school. Betrokkene is geboren in Nepal en bracht haar eerste vijftien levensjaren door in Nepal. Bovendien legt ze het bewijs voor dat ze in Nepal naar school ging (met name naar Higher Secondary Boarding School te Sanga) tot niveau 'Mark sheet-class 8', wat overeenstemt met een getuigschrift van de eerste graad middelbaar onderwijs hier. We stellen dus vast dat betrokkene een vastgestelde vertrouwdheid heeft met de Nepalese taal en cultuur. Bovendien heeft betrokkene ook via haar moeder een band met Nepal. We mogen ervan uitgaan dat haar moeder, die geboren en getogen is in Nepal en de Nepalese nationaliteit heeft, verzoekster de Nepalese taal en cultuur verder heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat geen enkel gezinslid ooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad en alle gezinsleden dus moeten beseft hebben dat hun verblijf in België slechts voorlopig was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, betrokkene volgde als minderjarige mee de procedure 9bis van haar moeder die negatief werd afgesloten op 10.08.2012 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, door haar moeder betekend op 17.09.2012. Betrokkene zelf heeft op 29.02.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend waarin haar geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij een onevenredig nadeel zou lijden bij een terugkeer omdat zij geen plaats heeft om haar hebben en houden achter te laten, omdat zij haar bindingen met België zou moeten doorknippen en omdat ze de elementen van integratie zou verliezen. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met de politionele of gerechtelijke overheden en dat zij nooit iemand op enigerlei wijze last zou hebben bezorgd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, dat zij al haar belangen in België zou hebben, dat zij zou trachten zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij Nederlands zou proberen te leren, dat zij goed Nederlands zou spreken en Nederlands zou gebruiken in haar vele dagelijkse sociale contacten, dat ze zelfs in het Nederlands zou studeren, dat ze volkomen geïntegreerd zou zijn in de Belgische maatschappij, dat ze volledig ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt, dat ze een poging deed om een arbeidskaart C te bekomen en dat ze verschillende schoolattesten voorlegt, een bewijs van aanwezigheid bij een de examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap, een gelijkwaardigheidsattest van haar Nepalese diploma en de beslissing tot weigering van haar arbeidskaart C) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op, "Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toezang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwildering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekster betoogt, nadat zij artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft geciteerd, als volgt:

"Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996 TVR, 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingen-

wet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt, 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het langdurig verblijf van verzoekster in België, welk op zich niet wordt betwist of weerlegd, onmogelijk kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, aangezien verzoekster zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie, zij zich in illegaal verblijf zou hebben genesteld en zij geen gevolg gaf aan de bevelen om het grondgebied te verlaten welke haar werden betekend.

"Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, haar moeder en later zijzelf (als meerderjarige) hebben zich bewust genesteld in illegaal verblijf enkel in de periode van 31.07.2015 tot 22.02.2016 kende betrokkene een legaal verblijf in het kader van haar asielprocedure. Betrokkene wist dat het om een precair verblijf ging in het kader van haar asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien werd haar op 29.02.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. "

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris staat het illegaal karakter van het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied er aldus aan in de weg dat de lange duur van haar verblijf als buitengewone omstandigheid in overweging zou kunnen worden genomen.

Nochtans kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds legaal diende te verblijven of een bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn, minstens opdat de lange duur van het verblijf in overweging zou kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing wordt nochtans deze stelling door de gemachtigde van de Staatssecretaris gehanteerd en wel op dwingende wijze.

Zeer duidelijk stelt de bestreden beslissing:

"De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. " (onderlijning toegevoegd)

Verzoekster wijst erop dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 226.401 dd. 12 februari 2014, waarin de Raad van State overwoog:

"(...) Al gaat niet aan elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onafgebroken periode van illegaal verblijf vooraf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt terecht dat dergelijke aanvraag in de regel wordt gedaan door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes zodat het in de aanvankelijk bestreden beslissing gebruikte motief voor alle aanvragen kan worden gebruikt. (...)"

Door in casu de lange verblijfsduur van verzoekster op het Belgisch grondgebied niet te betwisten, doch te oordelen dat deze onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid om de enkele reden dat dit verblijf illegaal was, verzoekster bevelen om het grondgebied te verlaten niet opvolgde en zij dus zelf voor haar situatie verantwoordelijk zou zijn, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris op dwingende wijze voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt de bestreden beslissing niet correct en afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, minstens de materiële motiveringsplicht gezien in het licht van deze wetbepaling.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoekster, die zij eveneens uitdrukkelijk aanvoerde als buitengewone omstandigheid, niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

"De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene hier volkomen geïntegreerd zou zijn, dat ze sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, dat zij al haar belangen in België zou hebben, dat zij zou trachten zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij Nederlands zou proberen te leren, dat zij goed Nederlands zou spreken, dat ze het Nederlands zou

gebruiken in haar vele dagelijkse sociale contacten, dat ze zelfs in het Nederlands zou studeren, dat ze volledig geïntegreerd zou zijn in de Belgische maatschappij, dat ze volledig ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt, dat ze een poging deed om een arbeidskaart C te bekomen en dat ze verschillende schoolattesten voorlegt, een bewijs van aanwezigheid bij de examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap, een gelijkwaardigheidsattest van haar Nepalese diploma en de beslissing tot weigering van haar arbeidskaart C) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen dus uitsluitend tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie-zondermeer en principieel af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van verblijfsduur of integratie uitsluitend tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft onderzocht of de concreet door verzoekster in haar aanvraag aangevoerde elementen van integratie al dan niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris beschikt over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid inzake het al dan niet aanvaarden van buitengewone omstandigheden, ontslaat hem niet van de verplichting om in concreto te motiveren waarom de aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden in aanmerking worden genomen.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat elementen van integratie principieel uitgesloten zijn om als buitengewone omstandigheid te kunnen gelden zodat een specifieke en concrete motivering zich opdringt.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België, haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60 962 11 juli 1996 TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

In de 10de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "onoverkomelijk nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "onoverkomelijk nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden" die een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de beoogde verblijfsmachtiging aan te vragen hetzij onmogelijk, hetzij bijzonder moeilijk maken waardoor van de aanvrager een buitengewone inspanning zou worden gevraagd.

Verzoekster verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997.385)

Door de door verzoekster aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger criterium van het onoverkomelijk nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Vierde onderdeel van het middel:

Ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag (buitengewone omstandigheden) verwees verzoekster naar het feit dat haar ouderlijk huis in Nepal volledig verwoest werd door de aardbeving van 2015 en legde hiervan ook bewijsstukken voor.

Voorts argumenteerde zij niet te beschikken over de nodige middelen om hetzij het huis herop te bouwen, hetzij een nieuw onderkomen te verwerven, waardoor zij bij een terugkeer naar Nepal op straat zou komen te staan.

De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, enerzijds omdat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster geen vrienden, kennissen of familie meer zou hebben in Nepal bij wie zij zou kunnen verblijven en anderzijds omdat zij een beroep zou kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie en haar Reintegratiefonds.

Deze motivering kan echter niet volstaan in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de betekenis die aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' dient te worden gegeven.

Met de hoger aangehaalde motivering geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris weliswaar aan dat een terugkeer van verzoekster naar Nepal teneinde aldaar de beoogde verblijfsmachtiging aan te vragen niet volstrekt onmogelijk is, doch als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet dienen ook die elementen in aanmerking te worden genomen die een dergelijke terugkeer bijzonder moeilijk maken en van de betrokken vreemdeling een buitengewone inspanning zouden vereisen.

Zelfs indien de zienswijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt aangenomen en een terugkeer niet absoluut onmogelijk zou zijn, blijft het een feit dat de noodzaak om bij een terugkeer beroep te moeten doen op derden, hetzij op de Internationale Organisatie voor Migratie, betekent dat van verzoekster een buitengewone inspanning wordt gevergd, zodat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

Minstens is de motivering van de bestreden beslissing op dit punt, niet afdoende in het licht van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verwerende partij op een duidelijke wijze motiveert aangaande de door verzoekster aangehaalde omstandigheden die naar haar oordeel buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarmee voldoet de verwerende partij aan haar formele motiveringsplicht ter zake. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch de formele motiveringsplicht noch het in het betoog aangehaalde evenredigheidsbeginsel vereisen dat ambtshalve nog "een afweging [dient] gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren".

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het middel verder wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]”

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.6. Met haar theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij voormeld begrip in concreto heeft toegepast op een wijze die onverenigbaar is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of dat voormelde beginselen van behoorlijk bestuur daadwerkelijk werden geschonden door de bestreden beslissing.

2.7. De bestreden beslissing stelt *“Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, haar moeder en later zijzelf (als meerderjarige) hebben zich bewust genesteld in illegaal verblijf, enkel in de periode van 31.07.2015 tot 22.02.2016 kende betrokkene een legaal verblijf in het kader van haar asielprocedure. Betrokkene wist dat het om een precair verblijf ging in het kader van haar asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien werd haar op 29.02.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie,”*.

Verzoekster probeert tevergeefs voor te houden dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door de voormelde passage. De verwerende partij doet met de betrokken passage niet meer dan antwoorden op het argument van verzoekster dat haar langdurig verblijf in België een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan dit antwoord dat verzoekster tevergeefs probeert te verenigen tot *“De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie,”* niet kennelijk onredelijk achten. Verzoekster kan deze passage ook niet meer laten zeggen dan wat ze zegt. Uit de betrokken passage kan met name

niet worden afgeleid dat de verwerende partij vereist dat elke vreemdeling die een aanvraag om verblijfsmachtiging indient op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevoren een legaal verblijf moet hebben gekend of een bevel om het grondgebied te verlaten moet hebben opgevolgd opdat zijn aanvraag ontvankelijk kan worden verklaard. Verzoekster kan ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad van State dat betrekking heeft op een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard, wat niet verzoeksters geval is.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.8. De bestreden beslissing stelt, *“De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, dat zij al haar belangen in België zou hebben, dat zij zou trachten zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij Nederlands zou proberen te leren, dat zij goed Nederlands zou spreken en Nederlands zou gebruiken in haar vele dagelijkse sociale contacten, dat ze zelfs in het Nederlands zou studeren, dat ze volkomen geïntegreerd zou zijn in de Belgische maatschappij, dat ze volledig ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt, dat ze een poging deed om een arbeidskaart C te bekomen en dat ze verschillende schoolattesten voorlegt, een bewijs van aanwezigheid bij een de examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap, een gelijkwaardigheidsattest van haar Nepalese diploma en de beslissing tot weigering van haar arbeidskaart C) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift niet overgaat tot het *“zonder meer en principieel af...[wijzen als irrelevant”* van de door haar aangehaalde elementen inzake haar verblijf en integratie. De door de verwerende partij gedane beoordeling is bovendien deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Derhalve drong zich geen verder onderzoek van deze elementen op. Verzoekster toont met haar theoretisch betoog inzake het begrip buitengewone omstandigheden niet aan waarom precies in haar geval er anders moest worden over geoordeeld.

2.9. Het feit dat in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden, impliceert niet dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer hij van oordeel is dat elementen – die niet werden opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet – niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Hier anders over oordelen, zou betekenen dat verweerder alle aangehaalde elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet dient te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, wat geen steun vindt in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet betreffen omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit een lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – geen uitstaans hebben met omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, doch er veeleer op zijn gericht bepaalde elementen die reeds aan een onderzoek zijn onderworpen – of hadden kunnen zijn onderworpen indien zij tijdig werden opgeworpen – niet nogmaals te moeten onderzoeken. Deze lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet vindt tevens steun in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin als volgt werd gesteld: *“Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende*

procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat hierbij om elementen die aangehaald werden in het kader van de behandeling van een asielaanvraag om bescherming te krijgen op grond van de Conventie van Genève, of om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen en die verworpen werden. Uiteraard spreekt het voor zich dat elementen die aangehaald werden in het kader van een asielaanvraag, maar wijzen op een zekere band met België of die niet weerhouden werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève of aan de criteria die voorzien zijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming, eventueel wel weerhouden kunnen worden in het kader van een behandeling van een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9bis, nieuw van de wet. Hetzelfde geldt voor elementen waarover de asielinstanties niet bevoegd zijn te oordelen: een vreemdeling die ernstig ziek is, kan dan wel beantwoorden aan de criteria voorzien in het kader van subsidiaire bescherming, maar zijn asielaanvraag zal verworpen worden door de asielinstanties, aangezien de toepassing van artikel 9ter niet behoort tot hun bevoegdheidspakket. Verder zullen geen elementen weerhouden worden die reeds bekend waren op het ogenblik van de indiening van een asielaanvraag, maar die men om één of ander reden niet heeft ingeroepen.” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De interpretatie die verzoekster geeft aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vindt derhalve geen steun in de bewoordingen van deze wetsbepaling noch blijkt dat deze in lijn ligt met de bedoeling van de wetgever zoals deze blijkt uit de hierboven weergegeven passage van de memorie van toelichting.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.10. In een derde onderdeel van het middel stelt verzoekster in essentie dat de verwerende partij ten onrechte het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ gelijkstelt met onoverkomelijk nadeel.

Verzoekster doelt op de volgende passage in de bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij een onevenredig nadeel zou lijden bij een terugkeer omdat zij geen plaats heeft om haar hebben en houden achter te laten, omdat zij haar bindingen met België zou moeten doorknippen en omdat ze de elementen van integratie zou verliezen. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.”

De Raad stelt vast dat verzoekster voorbijgaat aan het feit dat zij in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag zelf deze bewoordingen gebruikt heeft, met name waar zij stelde: *“Indien verzoeker ertoe zou worden verplicht onderhavige aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Nepal, zou dit bovendien tot gevolg hebben dat zij het lopende schooljaar zou moeten onderbreken, hetgeen haar ook een bijzonder ernstig nadeel opleveren.”* en *“Indien verzoekster ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit haar een onoverkomelijk nadeel opleveren.”*

Door te stellen dat de tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen onoverkomelijk nadeel vormt, doet de gemachtigde niets anders dan te parafraseren wat verzoekster zelf in haar verblijfsaanvraag heeft aangehaald, en vervolgens daarop te antwoorden. In casu toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij de aangehaalde elementen heeft getoetst aan een veel strikter criterium dan het criterium van de buitengewone omstandigheden in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook met het theoretisch betoog inzake het begrip “buitengewone omstandigheden” wordt geen miskennis van dit begrip uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in concreto aangetoond.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

2.11. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene beroept zich verder op het feit dat de ouderlijke woning in Nepal door de aardbeving in april 2015 compleet vernield en onbewoonbaar werd. Ze haalt aan dat ze geen middelen heeft om een nieuw huis te bouwen of zich van een nieuw onderkomen te voorzien. Bij een terugkeer naar Nepal zou ze letterlijk op straat komen te staan. Echter, het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden, kennissen of familie meer zou hebben in Nepal en waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Het staat betrokkene bovendien vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.”* Verzoekster probeert tevergeefs deze beoordeling onderuit te halen door opnieuw de inhoud van het begrip buitengewone omstandigheden te benadrukken. Uit de door de verwerende partij gedane

beoordeling kan niet worden afgeleid dat zij de terugkeer enkel niet volstrekt onmogelijk acht en niet tevens niet bijzonder moeilijk acht. Verzoekster poneert dat wanneer ze een beroep moet doen op derden bij haar terugkeer, dit een buitengewone inspanning van haar vergt, maar de Raad kan verzoekster bezwaarlijk volgen in haar overtuiging dat een beroep doen op vrienden, kennissen of familie of op de IOM een dergelijke inspanning van haar vergt.

Het vierde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA